

opusdei.org

Del Raval a Torreciutat per a seguir l'ordenació d'en Rubèn

Entre els qui s'acostaren a
Torreciutat per a seguir les
ordenacions hi havia un
autobús del Raval de Barcelona.

08/09/2015

Són les sis del matí. Els carrers de
Barcelona estan deserts. És fosc i fa
fresca. Un autobús resta aturat a la
Ronda Sant Pau cantonada
Parlament. Es va formant un grupet

de gent de mitjana edat, famílies i joves. Tots amb cara d'adormits. Se saluden i entren al vehicle. Són molt diferents, però tenen una cosa en comú. Tots són amics d'en Rubèn Mestre. Aquest advocat de 45 anys nascut a El Prat de Llobregat, que durant set anys va impulsar les activitats del Braval, avui s'ordena sacerdot a Torreciutat. Bé, tots el coneixen menys l'Ofèlia, àvia d'un voluntari del Braval que s'ha volgut sumar a l'expedició, però que si bé li agradaria, no el coneix personalment.

L'autobús arranca. Els més joves es posen al darrera. En Joan recorda que un dia en Rubèn li va donar un cop sense voler i de seguida el va curar i en Fil no sap què dir. En Carl explica que quan en Rubèn li va dir que marxava a estudiar per capellà no s'ho creia, fins que va veure que havia desaparegut. Entre aclucades d'ull i records arriben al santuari.

Cadascú busca un bon lloc per seguir la cerimònia. Veuen en Rubèn al darrer de Juan José Muñoz, de Segòvia, i el brasiler Sidnei Fresneda, de São Paulo, que també seran ordenats. Escolten les paraules del bisbe Xavier Echevarría, que demana als familiars i amics pregàries pels sacerdots, perquè visquin "una fidelitat rendida, alegre, basada en la oració, la pietat i el sacrifici".

Records i anècdotes

Són les quatre de la tarda a l'esplanada. Després de la cerimònia, ja a mitja tarda, en una tertúlia molt íntima recordaran vivències i anècdotes. Un dels voluntaris del Braval explica l'anècdota d'en Joel, que el primer dia va arribar enfadat perquè no volia anar al casal de l'estiu però els seus pares l'apuntaren igual. Van passar les setmanes, i al final del casal en Joel li va portar una bossa de caramels de maduixa i nata

i li va dir "això és teu". Al principi del casal havien apostat amb en Joel que si s'ho passava bé li portaria caramels i així ho va fer. Va tornar l'any següent i fins a cinc anys més.

La Lita, mare de família, es posa a riure abans d'explicar un record que sempre li ve al cap quan pensa amb en Rubèn. Un any per Nadal els reis li van passar un barret fes o tarbuix, propi dels musulmans. En Rubèn se'l va posar i va sortir cap a casa. Un noi àrab se li acostà i el saludà amb *alekium salam* confonent-lo amb un musulmà. També diu que és una mica despistat.

En Fede, un voluntari, explica que una vegada li va dir a en Rubèn que una trucada que havia de fer ja la faria més tard, perquè llavors li seria més pràctic. En Rubèn li contestà: "Més pràctic per a tu, però potser a ell li convé ara". Se li ha quedat gravat. L'Evelina només recorda que

volia veure la pel·lícula *Encontrarás dragones* i que no trobava entrades per enlloc, fins que en Rubèn les hi va portar al cinema. A en Cesc la frase que se li ha quedat gravada és quan des del primer moment que el va conèixer li va dir que "el Braval és casa teva" i va sentir-se molt acollit.

A la tertúlia en petit comitè que va tenir amb els de l'autobús després de dinar, va explicar l'origen del santuari de Torreciutat, la vivència d'uns dies al costat del prelat de l'Opus Dei i va recordar diverses coses viscudes al Raval de Barcelona. Va dir que el seu pare li volia comprar un aparcament al costat del Braval, però que ell ja tenia decidit marxar a estudiar per capellà. Li va dir al seu pare que no calia, que potser canviaria de feina. "Pensa-ho bé, que cada vegada que canvies de feina treballes més i cobres menys" li va contestar son pare. "I tenia raó", va dir en Rubèn al davant de les

famílies. L'Ofèlia ja coneixia en Rubèn, que ben aviat tornarà a Barcelona per atendre els seus encàrrecs pastorals.

"Els refugiats són germans"

Entre els assistents hi havia molts altres amics d'en Rubèn, com l'expresidenta de Càritas i voluntària del Braval Núria Gispert, que va dir a Torreciutat que "els refugiats són germans" i va afirmar que li agradaria "cridar a les places que no abandonem els temes socials", en unes declaracions que va recollir La Vanguardia. Gispert també va destacar el paper de sensibilització dels mitjans de comunicació "ja que molts no s'assabenten de les tragèdies que tenim al nostre costat".

Núria Gispert va lloar la fórmula del Braval de buscar la integració a través de l'esport i potenciar "un ascensor social per als joves, que són els que canviaran el món". Va

assenyalar que "com ha dit el bisbe Xavier Echevarría hem de sortir a buscar a la gent, a parlar, a explicar també la opció de Jesús, vivint amb naturalitat la identitat cristiana".

L'expresidenta de Càritas va afirmar que "falten líders que encapçalin moviments socials" i elogià tots els intents que s'estan fent per ajudar als refugiats, com la iniciativa de l'arquebisbat de Barcelona per facilitar l'antic seminari menor. Va suggerir la constitució de cooperatives de treball i va afirmar que "queda pendent el problema dels sense papers, que no hem sabut solucionar".